

Juny de 2012, núm. 67

En família

Butlletí de la Delegació Diocesana de Família i Vida

Pregària dels pares

Senyor Jesús, Vós vau tenir la iniciativa de revelar-nos el secret de la vida, i el camí de l'Amor que mena a la felicitat. Feu de nosaltres cercadors de Déu, no sols amb la intel·ligència, sinó també amb el cor.

Senyor, concediu-nos als pares que hem donat la vida als fills sense que ens l'hagin demanada, l'ambició primera de fer-los entendre que aquesta vida poc és un regal a consumir per a gaudir d'ells sols, sinó un tresor a fer fructificar perquè el puguin donar. Ajudeu-nos a transmetre'ls el gust per l'estudi, no pas perquè triomfin al món, sinó perquè són responsables davant Déu dels dons que han rebut i que han de desplegar per servir millor els altres el dia de demà.

Doneu-nos prou fe de debò per fer-los descobrir que la religió no és pas una matèria a aprendre i a saber de memòria, ni un reglament a seguir per viure tranquils, sinó la manera de cercar Algú que han de trobar, conèixer i estimar.

Ajudeu-nos, Senyor, us ho supliquem, car, si malauradament els ensenyem falses raons de viure els farem agafar camins sense sortida. Ajudeu-nos, Senyor, a transmetre'ls-hi la joia, l'amor i la fe.

Us ho demanem a Vós que viviu i regneu pels segles dels segles. R/ Amén!

Recordeu que entre els dies 30 de maig i 3 de juny es celebra la **VII Trobada de Famílies**

a la qual assistirà el Sant Pare durant el cap de setmana.

Tingueu present aquesta dada en les vostres pregàries per tal que Déu la faci fructificar i doni fruits abundosos.

LA FAMILIA: EL TRABAJO Y LA FIESTA

Con el Papa Benedicto XVI para redescubrir a la familia patrimonio de humanidad

MILÁN

del 30 de mayo

al 3 de junio de 2012

ANY 2012

27è PELEGRINATGE
DIOCESÀ A LOURDES

Ramon M. Reig	629 260 173
Mn. Àngel Escalles	servrel@arnau.scs.es
Dolors Huguet	973 203 706
Carmina Capdevila	973 264 712
Franz J. Hengesbach	620 205 409
hospitalitatdelourdes@bisbatlleida.org	

Moments de saviesa

Una obertura més gran de cadascú vers la totalitat, només aquest és el camí de la nostra espècie en el futur.

Willigis Jäger,
En cada ara hi ha eternitat.

Des de la Delegació

Trobada d'acollidors de promesos
i de matrimonis formadors de nous
divendres, 8 de juny de 2012
(a 2/4 de vuit de la tarda)
Al saló d'actes de la Casa de l'Acció Catòlica
(Seu de les Delegacions Diocesanes: Blondel 11, 2; de Lleida)
El sacrament fa present l'Amor en el nostre amor

El proper 8 de juny es celebrarà la trobada d'acollidors de promesos al saló d'actes de la Casa d'Acció Catòlica, amb el tema *El sacrament fa present l'Amor en el nostre amor*.

Formació d'animadors de Pastoral Familiar

Adreçat a matrimonis o persones en general, que vulguin col·laborar en la Pastoral Familiar animant-la a les parròquies.

Es celebrarà al saló d'actes de la Delegació D. de Família i Vida (Blondel 11, 2), els dies 2, 3, 5, 10, 12, 13 de juliol, de 20 a 22 del vespre.

Cal trucar abans al telèfon 973 26 70 00.

Projecte d'animació de la pastoral vers les famílies a la parròquia

Delegació Diocesana de Família i Vida del Bisbat de Lleida

Els dies 2, 3, 5, 10, 12 i 13 es realitzaran unes jornades de *Formació d'animadors de Pastoral Familiar*.

Estan adreçades a matrimonis i persones que vulguin col·laborar amb la Pastoral vers la Família. Cal inscriure's abans del 28 de juny al telèfon 973 26 70 00.

COLÒNIES FAMILIARS 2012 del 11 al 15 d'agost

Les famílies que ho vulguin, tindran la possibilitat d'acampar en tendes.

Tema d'aquesta colònia:
"És Jesús un membre de la meua família?"

Durant les estones de les vacances dels adults, els

Dimecres dia 12 d'agost
A partir de les 16 hores arribada de les famílies i l'acollida i allotjament.

Les Colònies Familiars d'enguany seran de l'11 al 15 d'agost. Podeu fer les vostres inscripcions directament a la Fundació Verge Blanca-SCV (de dill. a div. de 10 a 12 i de 17 a 19h., fins l'ú de juliol, després de 10 a 13h.)

De cine!

Títol: El poder del perdón

Títol original: The Grace Card

País: EE. UU. Any: 2010

Durada: 101 min.

Director: David G. Evans

Guió: Howard Klausner

Repartiment: Michael Joiner, Mike Higgenbottom, Louis Gossett Jr., Cindy Hodge, Joy Parmer Moore, Dawntoya Thomason, Stephen Dervan, Chris Thomas

Productora: GraceWorks Pictures

///Gènere: Drama

Havent perdut el seu fill en un accident, Mac McDonald s'enfonsa durant 17 anys en la tristor i el dolor, fent malbé les relacions amb la seva família i convertint-se en un home enfrontat amb Déu... i amb tot el món, actuant obsessivament des del record del seu fill. La seva carrera com a policia també queda afectada, acabant essent un agent poc fiable per la manera de les seves actuacions. Al final li fiquen com a company a Sam Wright, pastor a temps parcial i bon pare de família, el qual l'acull i l'ajuda a sortir-se'n.

Maria Lluïsa i Joan

Si navegues per Internet...

A principis d'aquest mes de maig ha quedat operativa la nova pàgina web del Bisbat, substituint l'anterior que havia fet tants serveis en la comunicació i la imatge de la nostra església diocesana. Manté la mateixa adreça tot i que el format i la tecnologia són diferents. Cal fer-se amb ella i copsar tots els seus racons per aprofitar-la i treure-li tot el suc, i cal fer-ne ús per tal que pugui esdevenir una eina de cohesió i anunci de l'Evangelí.

Mercè i Salvador

<http://www.bisbatlleida.org>

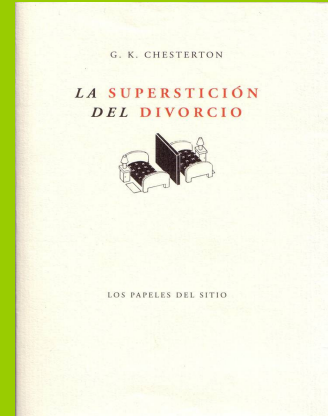
Què tenim per llegir

La superstición del divorcio, de G. K. Chesterton a ed. Los papeles del sitio. En aquest assaig Chesterton aborda la temàtica del matrimoni contemporani i les dificultats amb les que es troba i ha d'afrontar. Cal dir que aquesta recopilació recull articles escrits a principis del s. XX, l'actualitat dels quals, però, és plenament vigent en els nostres dies, mostrant, una vegada més, la clarividència que el va caracteritzar.

És un llibre escrit amb senzillesa, elegància, gràcia en l'expressió, obvietat i claredat en els seus raonaments. Aporta idees originals i maneres diferents de veure a les que ens acostuma l'actualitat respecte el divorci, les seves causes i les conseqüències que comporta. Aquest llibre és una reflexió desinhibida i plenament actual sobre la concepció de les llibertats en el món occidental.

Com a curiositat cal dir que la traducció inclou notes a peu de pàgina que ens ajuden a entendre les ironies i referències als personatges de l'Anglaterra postvictoriana.

Núria i Pau

Avui convidem

Família i Malaltia

La família és el medi amorós en que les persones rebem el que és necessari per tenir una vida oberta a la realització com a tals persones i dirigida a la plenitud que, els cristians, entenem es complerta en un nivell que està més enllà del de la vida actual.

Els humans naixem limitats i incapaços d'autonomia; necessitem un medi protector i desenvolupador de les nostres capacitats inicials; necessitem rebre amor per aprendre a donar-ne nosaltres al seu torn. La pròpia realització consisteix en això: saber rebre i donar amor i entrar en el procés d'aquesta realització, en l'amor, ens porta a la plenitud en el Ser Amor de Déu.

Això és tant així que, penso que en sentit estricte i últim, és família aquell medi social que és capaç de portar a fer aquest procés a la persona... abans que un concret tipus formal d'estructura social. Un medi social capaç d'introduir a l'individu en la vivència de l'amor i suportar-lo i mantenir-lo en ella, és família d'aquest individu sigui quina sigui l'estructura visible d'aquest medi social.

La limitació inicial dels humans és la porta que ens introdueix en la necessitat i vivència de l'amor... i la limitació continuada de

diferents tipus i nivells és el correlat per a què l'esperit amorós de donar i rebre pugui i hagi de continuar en la nostra vida "preparant-nos" per poder reconèixer al Déu Amor que ens crida des d'abans de la nostra existència.

Quan les limitacions que ens afecten són "especials" com és el cas de la malaltia, les possibilitats de vivència en l'amor... les possibilitats de donació i recepció amorosa en el medi familiar, es fan també "especials". En les situacions de malaltia, les necessitats per limitació i les corresponents oportunitats de servir estimant... es multipliquen com passa en el cas de tota limitació especial, ja sigui per l'edat, minusvàlues, etc. En la malaltia i en tota limitació especial, la família... el medi familiar té l'oportunitat de ser-ho "més"... d'aprofundir-se en la seva entitat... té l'oportunitat i missió de ser "més família" perquè la malaltia i les seves limitacions inherents, són el correlat corresponent al medi familiar... són, les portes "especials" cap a la vivència de l'amor que plenifica perquè ens porta a l'Amor.

Ramon Mª Reig Masana
President de l'Hospitalitat de Lourdes

Tot té la seva incidència

Segons l'article publicat al New York Times del 14 d'abril de 2012 per Meg Jay, psicòloga clínica de la Universidad de Virginia, titulat *The Downside of Cohabiting before Marriage* ("El desavantatge de cohabitar abans del matrimoni"), en els cinquanta-dos anys que van de 1960 al 2012 ha augmentat en un 1.500% les parelles que cohabituen als Estats Units (parelles de fet) sense haver formalitzat la seva relació de cap manera (ni civil ni religiosa), passant de 450.000 a 7'5 milions en l'actualitat. L'article fa referència a uns estudis fets per la psicòloga, segons els quals les persones que conviuen en aquesta forma de relació tenen una disposició més alta a trencar la seva convivència. Ho anomena *l'efecte cohabitació* i diu que el risc no està en que aquestes parelles siguin menys partidàries de la vida en comú duradora i més obertes a separar-se, sinó que procedeix de les característiques i efectes del tipus de convivència en sí mateix.

En una primera impressió potser només ens caldria dir que a casa seva cadascú és molt amo de fer el que cregui oportú, però seria una fugida d'estudi deixant la situació sense esbrinar. Per una banda ens caldria reflexionar sobre les causes que porten a arribar a viure així, per una altra ens caldria conèixer les conseqüències que aquest fenomen pot tenir en la parella concreta i en la societat (hem de ser conscients que tots tenim una responsabilitat social per la qual som responsa-

bles de l'esdevenidor del grup humà en el que estem immersos), per últim ens caldria copsar perquè s'ha arribat a aquest increment en només mig segle.

És evident que no tenim espai per ficar-nos en profunditats, però sí caldria ressenyar algunes idees que donen voltes en torn a aquesta situació, tot i que no podem identificar-les a totes com iguals i n'hi ha que el desenvolupament de determinats esdeveniments els ha portat a haver de viure així tot i que la seva decisió hagi estat presa des de la consciència, la voluntat i l'amor. En primer lloc trobem la manera com s'arriba a decidir viure amb una altra persona, acostuma a ser no per una decisió que sigui conseqüència d'un discerniment sinó que els afectats es troben en ella com si fos per una esclavissada que els ha portat. En moltes ocasions resulta ser una prova en la que s'experimenta com serà aquesta convivència, amb el que els implicats s'incorporen a ella amb la idea de finitud i ja no fiquen tot el que aportarien si realment pensessin que han de salvar la seva parella passi el que passi. Per una altra banda, la manca de decisió els pren el protagonisme alhora que el trobar-se immersos en aquesta nova realitat, sense que s'hagi donat una diferenciació entre la vida passada i la que inicien, els porta a una manca d'identificació entre ells i el "projecte", i al no reconeixement de la seva "unió" per part de la resta de la societat que desco-

neix el que passa i ignora que siguin una nova realitat de convivència. A més a més, amb freqüència, s'arriba a conviure sense haver dialogat prou i amb un desconeixement mutu important.

Segons l'article la decisió es pren d'una manera ràpida i per interessos aliens a la pròpia realitat d'unió que s'està iniciant, acostuma a trobar-se com a convenient per qüestions econòmiques en les que es compartiran les despeses, i en molts casos pensant que serà una convivència passatgera que acabarà ràpid. Una gran part dels implicats (tant noies com nois) reconeixen que les seves expectatives sobre l'altre i de futur com a parella són inferiors a si estiguessin parlant de matrimoni.

Finalment ens cal interrogar-nos sobre les conseqüències personals, de parella i socials que tindrà el trobar-se amb existències sense compromisos que dissolten amb molta facilitat els vincles contrets. Com viure essent incapços de prendre decisions? Quin valor té la paraula donada? On queda la qüestió del compromís de vida per a sempre? Com queda el respecte a la comunitat (societat) que et reconeix com a membre d'ella si no li participes les coses més importants de la teva vida? Si es creu en Déu i en el Crist, com és que es rebutja el rebre el seu Esperit en un moment clau de la pròpia existència?

Blanca i Juan Luis